

ตำนาน พิภพ คู่เคี้ยว กระโหยน

观鹤笔记 2

ท้าวเวียง 她与灯 เขียน
พริกหอม แปล

6

จอกแหนที่ลอยอยู่ในคลื่น

ชั้นที่ฝายในชั้นแปดขึ้นไปของทั้งสำนักกิจการฝายในต่างไปรวมตัวกัน
ที่หน้าประตูห้องบัญชาการของสำนักกิจการฝายใน

คนเหล่านี้ปกติพบตั่งอึ้งน้อยครั้ง รู้เพียงว่าเขารับผิดชอบงาน
ก่อสร้างตำหนักไท่เหอ และเหมือนกับพวกหยางหลุน เขายังเป็น
อาจารย์สอนในสำนักศึกษาฝายใน เป็นเทพเซียนที่ถูกลงโทษให้จุติลงมา
ในแดนมนุษย์ ไม่อาจล่วงเกินได้ แต่วันนี้จู่ๆ ท่านบรรพชนจะโอบเขา
ทุกคนต่างมีความคิดของตน บางคนยึดคอชะเง้อดูด้วยคิดจะชม
ความสนุกสนาน บางคนก็เอาใจเขามาใส่ใจเรา สีหน้าเศร้าสร้อยดั่ง
กระต่ายตายจึงจอกอาลัย*

เจิ้งเยวี่ยจยาเอามือไพล่หลังเดินมายังข้างกายผู้ทำหน้าที่โอบของ
หน่วยสำเร็จโทษ ยกมือขึ้นแตะหลังมือของเขา

* กระต่ายตายจึงจอกอาลัย เป็นสำนวน หมายถึงรู้สึกเศร้าเสียใจเมื่อคนที่สนิทสนมคุ้นเคยประสบเคราะห์ร้าย
หรือเสียชีวิต

ชั้นที่หวังผู้ควบคุมการลงโทษรีบค้อมกายเอ่ยว่า "ท่านบรรพชน
ต้องการเช่นไรหรือ"

เขาพูดพลางมองไปทางเตียงที่ยื่นเอามือแนบลำตัวอยู่หน้าม้านั่งยาว
สำหรับโบาย

เตียงอิงสวมชุดคลุมยาวตัวหนึ่ง ไม่ได้สวมเสื้อคลุมขุนนางตัวนอก
ดูไปแล้วเหมือนถูกเอาตัวมาจากในเรือนพักโดยตรง

เจิ้งเยวี่จยารู้ว่าที่การก่อสร้างตำหนักไท่เหอเสร็จสิ้นก่อนกำหนดได้
ล้วนอาศัยการทำงานอย่างทุ่มเทไม่คิดถึงตนเองของเตียงอิง

หลังจากการก่อสร้างสำเร็จลุล่วง ถัดจากนั้นเป็นเวลาหลายวันเตียงอิง
ใช้เวลาส่วนใหญ่พักผ่อนอยู่ในเรือนพัก แต่ถึงกระนั้นโบายก็ยังคงซัดเซียว
เล็กน้อย

ชั้นที่หวังเห็นเจิ้งเยวี่จยาก็ไม่พูด จึงมองสีหน้าของเตียงอิง ใคร่ครวญ
อยู่ครู่หนึ่งก็บอกว่า "ได้ยินว่าร่างกายของเขาไม่ค่อยดี โบายสี่สิบไม้...
ประจวบประจวบเป็นก็มี จะให้ประจวบไต่แกะเขา"

เจิ้งเยวี่จยาก็บอกว่า "ตำหนักไท่เหอก่อสร้างเสร็จแล้ว วันนี้ฝ่าบาท
เพิ่งทรงขุนบำเหน็จให้เขาที่ตำหนักหยิ่งซิน จะให้ประจวบตายได้หรือ"

ชั้นที่หวังรับคำ "ขอรับ...ขอรับ ข้าก็คิดเช่นนั้น แต่ก่อนข้าจะออกมา
มองปลายเท้าของท่านบรรพชน...ดูเหมือนต้องการให้พวกเราโบายอย่าง
จริงจัง"

เจิ้งเยวี่จยาก็หันมาบอกว่า "ให้คนในสำนักกิจการฝ่ายในมาดู
การลงโทษเพื่อเป็นการตักเตือนคนเบื้องล่าง พวกเขารู้เรื่องเหล่านี้ดี
ไม่ว่าจะลงโทษหนักลัวเพียงใด แต่ก็ไม่ว่าจะทำให้บาดเจ็บถึงเส้นเอ็นกระดูก
ของเขา"

ชั้นที่หวังได้ยินเจียงเยวี่ยจยาพูดเช่นนั้นก็รีบบอกว่า "ขอรับ ท่านบอก
เช่นนั้นพวกเราก็เข้าใจแล้ว"

พูดจบก็อดถอนหายใจออกมาไม่ได้ "พูดตามตรง ข้าเห็นเขาก็น่าสงสาร
ทั้งน่ารังเกียจและน่าสงสาร พวกเราเองก็ไม่ใช่ตาเฒ่าที่ชอบอิจฉาริษยา
เหล่านั้น ถูกโค่นล้มที่ประตูอุ้มเหมินแล้วยังต้องแบกกระดุกที่แข็งแกร่ง
ของตนไว้ เมื่อก่อนท่านบรรพชนโบยคนเบื้องล่างเหล่านั้นก็เพราะโมโห
โกรธเคืองที่คนเบื้องล่างไม่รู้ดีชั่ว แต่ความจริงแล้วมีจิตใจเมตตา เห็น
บุตรหลานคนทำผิดคุกเขาร้องไห้อย่างน่าสงสารต่อหน้าเขา มีครั้งใดบ้าง
ที่บอกให้พวกเราลงมืออย่างโหดเหี้ยม แค่งโทษพอเป็นพิธีเท่านั้น แต่
เขา...เฮ้อ" เขาพูดแล้วก็ถอนหายใจอีกครั้ง "ไม่เสียที่ที่เคยเล่าเรียนกับ
ราชบัณฑิตไปไม่เคยคุกเขาร้องไห้อย่างน่าสงสารสักครา"

คำพูดที่เขาว่าฟังร่าเริงออกมาเช่นนี้ได้เบาเสียงไม่ คนมากมาย
ที่อยู่ในที่นั่นต่างได้ยินหมดแล้ว

ตั้งอิงยืนอยู่หน้าม้านั่งยาวสำหรับโบย ก้มตัวลงโอบายๆ ที่หนึ่ง

ผู้ที่ยืนดูการลงโทษอยู่ด้านข้างล้วนเข้าใจดีว่าคำพูดที่หยางหลุน
และคนอื่นๆ เหล่านั้นไม่ยอมพูดออกจากปากมีชั้นที่ผู้ช่วยพูดแทนแล้ว
และคำพูดประโยคนี้อาจผ่านไปแล้วสำหรับตั้งอิงไม่ใช่การหลบหลู่ดูหมิ่น
แน่นอน แต่กลับเป็นการพูดอย่างตรงไปตรงมาซึ่งหาได้ยากยิ่ง

ตั้งอิงคิดพลางก้มหน้ามองไปที่ม้านั่งยาวซึ่งเปื้อนคราบโลหิตเป็น
จุดๆ ถ้าจะพูดถึงความหวาดกลัวเชื่อว่าไม่มี แต่เขาอยากจะบีบบังคับ
มันให้ออกไปจากใจ เมื่อก่อนเขาคิดไม่ตกมาโดยตลอดว่าเพราะเหตุใด
ราชสำนักต้องทำกับเขาเช่นนี้ ทว่านับตั้งแต่จางจันซุนกับคนของ
สำนักศึกษาถงจยาต้องเสียชีวิตอย่างน่าอนาถ เขาก็รู้สึกว่าเรื่องที่

คิดไม่ตกเหล่านั้นค่อยๆ กลายเป็นเรื่องไม่มีค่าพอที่จะกล่าวถึงไปแล้ว เหมือนกับที่หยางหวันเคยพูด เขาไม่อาจปล่อยให้คนพวกนั้น ต้องตายไปอย่างสูญเปล่าเช่นนี้ ไม่ว่าตัวเขาเองจะเปลี่ยนไปเป็นเช่นไร ในฐานะผู้สืบทอดเขาจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้

สายลมในฤดูใบไม้ร่วงพัดโชยมาจากผิวน้ำในคุน้ำป๋องกันวัง คล้ายพัดพากลิ่นคาวโลहितจางๆ มาด้วย

ทุกคนเงยหน้าขึ้นก็เห็นท้องฟ้าเริ่มมืดสลัวลงแล้ว วันนี้มีการ ประหารชีวิตที่ประตูอุ่เหมิน ดูเหมือนดวงวิญญาณใหม่จะดูดซับพลังงาน หยางไปทั้งหมด สายลมหยิบยืมความหนาวเย็นของดวงวิญญาณมาพัด จนหนึ่งศีรษะผู้คนด้านชา

ประตูห้องบัญชาการพลันถูกผลักเปิด หูเชียงเอามือเท้าเอวเดิน ออกมาจากด้านใน

ก่อนหน้านี้เขาถูกขุนนางหนุ่มของหกหน่วยเหล่านั้นทุบตีในห้องโถง จัดพิธีแต่งงานของครอบครัวคหบดีเจ้าว ทั้งรอยแผลเป็นขนาดใหญ่ไว้ที่ หน้าผาก ทุกวันนี้เขาจะติดนิสัยเอามือไปลูบคลำอยู่เสมอ

เขาเอามือจับหน้าผากพลาถมองตั้งอิงคราหนึ่งแล้วกวาดมองผู้คนที่ อยู่ในที่นี้ จากนั้นก็หันไปถามเจิ้งเยวี่ยจยา

"คนมาครบแล้วหรือ"

เจิ้งเยวี่ยจยาบอก "มากันครบแล้ว"

หูเชียงรู้สึกว่ารอยแผลเป็นบนหน้าผากยามนี้ระคายมือมากกว่าปกติ เพลิงโทสะชั่วร้ายที่หมกกลั่นมาหลายเดือนนี้ดูเหมือนจะหาช่องทางระบาย ได้แล้ว

"แล้วจะรออะไรอยู่ โบายเสีย"

"ขอรับ"

ชั้นที่หวังเดินไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง "เอาตัวเขาขึ้นไปแล้วมัดไว้"

"ข้าก่อน" หูเชียงยกมือขึ้น "นี่มันกฎระเบียบอะไร หากโบยเช่นนี้ คนเช่นนี้จะรู้จักอับอายหรือ" เขาพูดจบก็ก้มลงมองเตียงอิงอย่างรังเกียจ คราหนึ่ง "จะเหลือหน้าตาไว้ทำอะไร ชั้นที่ตรวจฎีกาเจ้ล้มแล้วหรือ ตอนท่านบรรพชนสอนกฎระเบียบให้พวกเราไม่ได้ไว้หน้า ถอดชั้นล่าง ของเขาออกเดี๋ยวนี้ นี่มันเรื่องอะไรกัน"

เตียงอิงหลับตาลง ไม่ได้ส่งเสียงแม้แต่คำเดียว

เจ้เจียวैयाเห็นมีคนเดินเข้าไปจะปลดผ้าซับเหงื่อที่คาดอยู่ตรงเอว ของเตียงอิงก็รีบบอกว่า "ข้าก่อน"

หูเชียงหันหน้ามา "เจ้เจียวैया นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจ้าปกป้องคนผู้นี้"

เจ้เจียวैयाเดินไปยังเบื้องหน้าหูเชียง "ข้าขอความเมตตาแทนเขา"

หูเชียงหัวเราะ "ข้าก็ล้มไป เมื่อก่อนเจ้าก็เป็นคนที่เกือบเข้าสอเบจจวี่ เป็นอย่างไร เห็นแล้วสงสารหรือ"

"ใช่ ชั้นที่ตรวจฎีกาไปรดสงสารเขาด้วย"

หูเชียงมองแผ่นหลังเตียงอิง "ก็จริง อายุยังน้อย รูปร่างก็ไม่เลว ทั้งยัง มากความสามารถ..." เขาพูดพลางเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "เจ้ากับข้า ประณิบัติท่านบรรพชนมานานเพียงนี้ หรือเจ้าไม่รู้ว่าท่านผู้เฒ่าเกลียด คนที่มีความสามารถมากเกินไปที่สุด หากเจ้าจะขอความเมตตา ก็ไปขอ กับท่านบรรพชน ข้าจะต้องระบายโทษะที่ตำหนักหยั่งชินในวันนี้ให้ ท่านบรรพชนให้จงได้"

เจ้เจียวैयाปาดเหงื่อที่หน้าผาก "เขาสมควรถูกลงโทษ ข้าไม่กล้า ไปขอความเมตตา เพียงแต่เจ้ากับข้าต้องไต่ตรองดู วันนี้ฝ่าบาทเพิ่งทรง

ชมเชยเขาเพราะเรื่องก่อสร้างตำหนักไท่เหอสำเร็จลุล่วง ถ้าทรงทราบว่าเป็นวันนี้พวกเราโดยเขาอยู่ที่นี้อย่างรุนแรงเกินไปจะต้องทรงรู้สึกกว่าพวกเราบ่าวไพร่ไม่เข้าใจและไม่เห็นอกเห็นใจพระองค์"

หูเซียงบอกว่า "น่าขัน นี่เป็นการลงโทษภายในของสำนักกิจการฝ่ายใน ใครจะกล้าพูดจนรู้ไปถึงพระกรรมเล่า"

เจียงเวี๋ยจยาเอ่ยว่า "เจ้าลี้มไปแล้วหรือ คนนั่งกินข้าวเป็นเพื่อนของเขา คือแม่นางหยางของกองงานพิธีการ นั่นคือน้องสาวแท้ๆ ของหนึ่งเพย ถ้านางรู้ว่าวันนี้พวกเราทำจนเกินเลย จะไม่เอะอะจนรู้ไปถึงหนึ่งเพยหรือ เจียงเจียววี่กำลังตั้งครมภ์ ช่วงนี้ล้วนเป็นหนึ่งเพยที่อยู่ข้างพระวรกาย..."

หูเซียงฟังคำพูดเหล่านี้ก็ทำที่โอนอ่อนลงไปหลายส่วน

"เจ้ารู้จักพูดจริงๆ เอาเถิด เห็นแก่หน้าเจ้า อนุญาตให้สวมเสื้อตัวกลางไว้ชั้นหนึ่งได้ โดยทั้งอย่างนี้เถิด"

"ขอบคุณ"

เจียงเวี๋ยจยาพูดจบก็มองไปที่ชั้นที่ห้วงคราหนึ่ง

ชั้นที่ห้วงเข้าใจทันทีแล้วหันไปกล่าวกับชั้นที่ผู้ทำหน้าที่บิยสองสามคำ

ผู้คนที่หน้าห้องบัญชาการต่างกลั่นหายใจ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นภาพเหตุการณ์เช่นนี้ ทุกคนต่างเป็นทาสในวัง ถูกลงมัดครั้งนั้นแล้วไม่ว่าเรื่องอะไรก็ไม่อาจคำนึงถึงอีก ระหว่างกันก็ไม่มีใครรู้ว่ามิอะไร และไม่เคยมีครั้งใดที่จะไม่ทำให้ผู้อื่นวอนขอความเมตตา หวังว่าจะถูกบิยตีน้อยลง นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นคนอย่างเต็งอิงที่เก็บความรู้สึกไว้ในใจเงียบๆ ไม่ร้องขอความเมตตาแม้แต่คำเดียว

เต็งอิงนอนคว่ำอยู่บนม้านั่งยาว ใบหน้าด้านข้างแนบติดอยู่กับ

พื้นมานั่งยาวนาน

วันนี้เป็นวันประหารชีวิตในฤดูใบไม้ร่วง เป็นวันที่พวกโจรฉฉาน ถูกประหารชีวิต

เขาเคยโทษตนเองที่เป็นเหตุให้จางจันซุน โจรฉฉาน และสองพี่น้อง สกุกจ้าวต้องเสียชีวิต แต่กลับไม่สามารถลงโทษตนเองได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ สิบไม้นี้มิใช่การชดใช้หรือ

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้เขาก็มีท่าทีสงบเยือกเย็นลง

เขาไอลออกมาหลายที พยายามให้ลมหายใจของตนเองสงบลง กลับตารอคอยอย่างสงบนิ่ง

เสื้อผ้าที่อยู่บนร่างเขาเป็นเสื้อผ้าสำหรับสวมใส่ตอนจะเข้านอน ยามนี้ถูกลมพัดแนบติดอยู่กับผิวกาย หนาวเหน็บยิ่งนัก

เห็นอยู่ว่าเป็นฤดูใบไม้ร่วง ทว่าเด็งอิงกลับรู้สึกคล้ายได้ย้อนกลับไป อยู่ทีหนานไห่จื่อตอนเดือนหนึ่ง

ก่อนที่จะถูกลงทัณฑ์ได้ล้มตาศื้นเล็กน้อย อยากจะดูผู้คนหรือ สิ่งต่างๆ ที่อยู่โดยรอบ มีความคิดเหลวไหลอยากจะพบใครสักคนที่ ร่างกายอบอุ่นกว่าเขาสักเล็กน้อย

หยางหวัน

เทียบกับความมั่งงั่งไม่เข้าใจในตอนนั้น ยามนี้เขานึกถึงรูปโฉม ของหยางหวันออกได้อย่างชัดเจน

เพียงชั่วพริบตาสภาพจิตใจที่เฟื่องจะสงบลงของเขากลับสับสน ขึ้นมาอีก เขาแทบอยากจะตบหน้าตนเองสักขาดด้วยซ้ำ

ในเวลาเช่นนี้นึกถึงนางขึ้นมาอีกได้อย่างไร

จะพานางมาอยู่ในสถานที่ที่สภปรกแห่งนี้ได้อย่างไร

แต่ไม่ว่าเขาจะบังคับตนเองอย่างไรก็ไม่อาจขัดสตรีผู้นั้นออกจาก
สมองไปได้

นางก็มองเขาเงิบๆ อยู่ตรงนั้น ปากพูดว่าไม่มีเสียง เห็นอยู่
ตรงหน้าแต่คล้ายห่างไกลกันหลายร้อยปี

เติ้งอิงรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาเล็กน้อย

ชั่วขณะนี้ศักดิ์ศรีของเขาไม่มีหลงเหลืออยู่แล้ว ได้แต่ประคองชีวิต
ให้อยู่รอด ไม่ว่าเขาจะปฏิเสธความสงสารของทุกคนที่อยู่ในที่นี้มากเพียงใด
แต่เขากลับต้องการความสงสารจากหยางห้วนอย่างยิ่ง

สำหรับนางแล้วแม้เขาจะพยายามอย่างเต็มที่ที่จะปกปิดบาดแผล
ในใจตน แต่ขณะเดียวกันก็มีความคิดที่ขัดแย้งกัน อยากจะนำความ
อภัยสลดและความเจ็บปวดทั้งหมดมาเผยต่อหน้านาง คล้ายว่ามีเพียง
อยู่ต่อหน้านางเท่านั้นเขาจึงจะยอมรับได้ว่าไม่อาจยอมรับชีวิตของ
ตนเองได้ หากเป็นไปได้เขาหวังว่าตนเองจะไม่ถูกปฏิบัติอย่างโหดร้าย
เกินไปนัก หากเป็นไปได้เขาก็อยากมีชีวิตที่ดีขึ้นเช่นกัน

ผู้ทำหน้าที่โบยไม่ได้ให้เวลาสงบใจแก่เขามากนัก

ไม่แรกโบยลงมามีเสื้อผ้าคันอยู่ ทำให้เสียงหนักทึบเป็นพิเศษ

ผู้ทำหน้าที่โบยได้รับคำสั่งจากชั้นที่หวัง แม้ท่าทางของเขาจะดู
น่ากลัวแต่กลับอ้อมมือ ร่างของเติ้งอิงสั่นสะท้าน ก่อนหน้านั้นเพราะบิดา
มีความผิด เขาจึงถูกส่งตัวเข้าคุกของกรมอาญา เนื่องจากความผิดของ
เติ้งอิงได้รับการตัดสินแล้ว กรมอาญาไม่มีอะไรจะสอบถามคำเขา ดังนั้น
จึงเพียงคุมขังไว้ ไม่ได้ทรมาน ความเจ็บปวดในเวลานี้จึงมากเกินไปที่
จะรับรู้และเข้าใจต่อการลงโทษเช่นนี้ ดุจดั่งถูกมัดที่อึดเหนี่ยวหนัง
แทบจะโบยจนสติของเขากระเจิดกระเจิง สิบไม่แรกเขายังสามารถ

ควบคุมร่างกายตนเองได้ แต่เมื่อถึงไม้ที่สับเอ็ดเขาก็ไม่สามารถคำนึงถึงสิ่งใดได้อีก แต่พอเขาดิ้นรนก็จะมีคนกดร่างเขาไว้ทันที

หูเซียงเห็นไม้หวดลงไปบนร่างตั้งอิงครึ่งแล้วครึ่งเล่า เพียงยี่สิบครั้งก็เห็นเลือดแล้ว

"หยุดพักชั่วคราว"

พูดจบก็เดินเข้าไปหาตั้งอิงหลายก้าว ยอบกายลง กดเสียงลงต่ำบอกว่า "ท่านบรรพชนให้ข้าถามเจ้าแทนเขา วันนี้เจ้าอยู่ที่ตำหนักหยิ่งซินเพราะเหตุใดถึงกล่าวกับฝ่าบาทเช่นนั้น"

นี่เป็นจุดประสงค์ที่แท้จริงของการโอบในครั้งนี

ตั้งอิงนึกถึงวันนี้ตอนยามเย็น เขากับสวีจี้จากกรมโยธาได้พูลรายงานต่อฮ่องเต้เงินหนึ่งตำหนักหยิ่งซินว่าการก่อสร้างตำหนักไท่เหอเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ฮ่องเต้ดีใจอย่างยิ่ง มีพระราชโองการทันทีว่าในวันคล้ายวันประสูติจะรับการถวายพระพรจากเหล่าขุนนางที่ตำหนักไท่เหอ เหลือเสีย่นกับเจิ้งเยวี่ยงยาและคนอื่นๆ ต่างคุกเข่าลงแสดงความยินดีกับฮ่องเต้

ฮ่องเต้เงินหนึ่งมองตั้งอิงแล้วหันไปพูดกับเหลือเสีย่น 'เป็นเจ้าที่ขัดขวางเราไม่ให้ประหารเขา ให้เราแสดงความเมตตาแก่เขา สุดท้ายเขาก็ไม่ทำให้เราและเจ้าผิดหวัง เจ้าอายุมากแล้ว มองคนได้เฉียบขาดจริงๆ แต่เรื่องสำนักบูรพาเจ้ากลับมองได้ไม่แม่นยำ'

เจิ้งเยวี่ยงยาฟังคำพูดประโยคนี้นี้แล้วก็รีบหมอบลง 'ป่าวสมควรตาย'

ฮ่องเต้เงินหนึ่งส่ายหน้า 'ป่าวผู้นี้' 'ไม่ว่าอะไรล้วนไม่ค่อยใส่ใจ ทุกวันรู้จักแต่ปรนนิบัติเราเรื่องฟุ้งกันหมึก เรื่องฟุ้งกันหมึกกลับปรนนิบัติได้ดี ปกติเราก็ไม่อาจแยกจากสิ่งเหล่านี้ แต่ต่อไปเจ้าไม่ต้องวิ่งไปวิ่งมาทั้งสองด้าน

แล้ว เราเห็นตัวเองก็ใจสู้แต่เรี่ยวแรงไม่เป็นใจ'

เจ้จ๋วยเวียจยาโขกศีรชะ 'พะยะคะ บ่าวขอบพระทัยในพระเมตตาของฝ่าบาท'

ฮ่องเต้พักหน้าแล้วมองเต้จ๋องที่คุกเข่าอยู่ด้านหลังเจ้จ๋วยเวียจยา 'ปี่นี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว'

เต้จ๋องเงยหน้าขึ้น 'บ่าวอายุยี่สิบสี่ปีพะยะคะ'

'ยี่สิบสี่ปี เป็นช่วงอายุที่ดี' ฮ่องเต้พูดพลางลูบหน้าผาก ย้อนนึกอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า 'เราจำได้ ดูเหมือนเมื่อสิบปีก่อนเจ้าก็สอบจิ้นชื่อได้แล้ว เมื่อคิดเช่นนั้นเจ้าก็นับว่าเคยเป็นศิษย์ของเรา'

'บ่าวมิกล้า'

ฮ่องเต้โบกมือ 'คำพูดเช่นนั้นเราฟังมามากแล้ว เต้จ๋อง'

'พะยะคะ'

'เราถามเจ้า เราให้เจ้ามีชีวิตรอดอยู่เช่นนี้ ในใจเจ้าคิดเช่นไร'

'บ่าว...'

'บอกมาตามตรง' ฮ่องเต้พลันเอ่ยเสียงดังขึ้น 'หาไม่เราจะสั่งโบยเจ้าถึงตายทันที'

เต้จ๋องสูดลมหายใจเข้าลึกๆ คราหนึ่ง โขกศีรชะแล้วกล่าวว่า 'บ่าวมีความผิดติดตัว ได้รับพระเมตตาจึงรักษาชีวิตเอาไว้ได้ บ่าวจึงไม่มีความคิดอื่นใด เพียงต้องการรับใช้ฝ่าบาทด้วยชีวิตที่เหลืออยู่ แบ่งเบาภาระของฝ่าบาท หวังว่าจะสามารถชดเชยความผิดของบิดาสักหนึ่งในหมื่นส่วน'

ฮ่องเต้มองเหออี้เสียนคราหนึ่ง 'มหาชนที่คิดอย่างไร'

เหออี้เสียนรีบบอกว่า 'ฝ่าบาททรงหมายถึงอะไรหรือพะยะคะ'

ฮ่องเต้หมดความอดทน จูปากแล้วเอ่ยขึ้น...

'เราให้เจ้าเสนอกคนหนึ่งมาดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการสำนักบูรพาอีกครั้ง'

ตอนเหออี้เสียนได้ยินฮ่องเต้พูดเช่นนี้ สายตาก็กวาดมองไปที่เต็งอิง จากนั้นก็ได้แต่กอดเสียนต่ำเอ่ยว่า...

'ฝ่าบาท เต็งอิงเป็นบุตรหลานของขุนนางผู้กระทำความผิด'

ฮ่องเต้ยิ้ม ไม่ได้มองเหออี้เสียน เพียงก้มลงกล่าวกับเต็งอิง 'เออละ เจ้าลูกขึ้นมาก่อน เราจะคิดดูอีกที จะให้เจ้าแบ่งเบาภาระให้เราอย่างไร'

หูเซียงเห็นเต็งอิงนอนคว่ำอยู่บนม้านั่งยาวอย่างนิ่งเงียบ ไม่มีท่าที่จะตอบก็เริ่มหมดความอดทน

"ท่านบรรพชนให้ข้าถามเจ้าแทนเขา นี่ถือเป็นความเมตตาอย่างใหญ่หลวงแล้ว เจ้าไม่พูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร"

เต็งอิงอ้าปาก กลืนควาโลहितจางๆ ก็พวยพุ่งออกมาจากลำคอ เขาไม่อาจเงยหน้าขึ้นมาได้ จำต้องปล่อยให้ใบหน้าแนบอยู่กับพื้นม้านั่งยาว

"โปรดบอกท่านหัวหน้า เต็งอิง...ไม่มีอะไรจะพูด"

"คนสารเลว!"

หูเซียงสะบัดแขนเสื้อแล้วลุกขึ้น "ไปยต่อไป"

ยี่สิบไม่หลังจากนั้น พอเต็งอิงถูกโอบยครบทั่วทั้งร่างก็ไม่อาจเคลื่อนไหวได้แล้ว

เจิ้งเยวียจยาไม่อาจคำนึงถึงว่าหูเซียงยังอยู่ในที่นั้น ถอดเสื้อคลุมตัวนอกของตนออก คลุมปิดร่างกายช่วงล่างของเต็งอิงแล้วกล่าวกับชั้นที่หวัง

"ยังไม่รีบแก้มัดอีก!"

ขันทีหวั้งรีบสั่งคนให้แก้มัดเต็งอิง ทว่าทุการตั้งรังลั่นทำให้ร่างกาย
ส่วนล่างของเขาเจ็บปวดรากับถูกเข็มทิ่มแทง

เจ้ญเวียจยยาเห็นแล้วก็ไม่กล้าเข้าไปช่วยประคองเขา หันไปเห็น
หลื่อวียีนที่มื๋ที่อยู๋ในฝูงชนก็นึกได้ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนของสำนักกิจการ
ฝ่ายในจึงร้องเรียก

"ที่ยืนอยู่ด้านข้างผู้นั้น เข้ามานี่"

หลื่อวีจี้งได้สติกลับมา ลูบหน้าทีหนึ่งแล้วรีบเดินเข้าไป ประคองแขน
อีกข้างหนึ่งของเต็งอิงไว้

แม้เต็งอิงจะยังมีสติอยู่ แต่การหายใจดูค่อนข้างยากลำบาก

เขาโอ้ไม่หยุด ทว่าลมที่โอบออกมาแทบจะสัมผัสไม่ได้

หลื่อวีไม่กล้าออกแรงจุดเต็งเขา แต่ทำเช่นนี้ยังทำให้เต็งอิงทุกข์ทรมาน
เจ้ญเวียจยยาบอกว่า "ประคองแขนเขาไว้ ถ้าเจ้าไม่ประคองไว้ให้มันเขา
จะยิ่งเจ็บ"

พอหลื่อวีได้ยินคำพูดนี้แล้วก็ร้องให้ออกมาอย่างอับจนปัญญา
ร้องให้ไปพลางพูดไปพลาง "เต็งอิง ท่านทำความผิดอะไรกันแน่ เหตุใด
ท่านบรรพชนถึงโบยท่านจนกลายเป็นเช่นนี้"

เต็งอิงข่มกลั้นความเจ็บปวดแล้วพูดออกมาด้วยน้ำเสียงขาดห้วง
"หลื่อวี อย่าร้องไห้...อย่าส่งเสียง"

หลื่อวีมองท่าทางทุกข์ทรมานของเขาก็อดไม่ได้ที่จะร้องไห้หนักขึ้น
หันไปมองเจ้ญเวียจยยาด้วยสีหน้าลนลาน

"ตอนนี้ควรทำอย่างไรดี ขันทีตรวจฎีกาเจ้ง"

เจ้ญเวียจยยาเห็นเต็งอิงสติเลือนรางลงทุกทีก็รีบประคองแผ่นหลัง

ของเขาไว้ พยายามทำให้เขารู้สึกดีขึ้นบ้างพลางกล่าวกับหลื่อวี
"ส่งเขากลับเรือนพักก่อนค่อยว่ากัน"

ตลอดทางที่กลับมานี้ก็กล่าวไปแล้วสำหรับเต็งอิงยังคงเป็นการลงโทษอย่างโหดร้ายทารุณต่อจากเมื่อครู่ ทำให้ตอนกลับมาถึงริมคูน้ำป้องกันวัง เขาก็ไม่สามารถประคองสติไว้ได้อีกต่อไป อันที่จริงเขาไม่ยากหมดสติไป เช่นนี้ เขากลับมายาวหน้าจะมาหาเขา เวลานี้สำหรับเขาแล้วจะเป็นอย่างไรก็ได้ แต่อย่าให้สตรีที่บอกให้เขาทะนุถนอมตนเองและให้ความสำคัญกับเสื้อผ้าหมวกผู้นั้นเห็นเขาในเวลานี้ซึ่งไม่สามารถดูแลตนเองได้เลย

หลื่อวีจัดการให้เต็งอิงนอนลงเรียบร้อยอย่างไม่ง่าย กำลังจะไปหาซ่งอวิ้นชิงด้วยนัยน์ตาแดงก่ำก็เห็นหยางห้วนยืนอยู่หลังต้นหลิวเพียงคนเดียว

"นี่"

"หืม?"

ยากนักที่หลื่อวีจะได้เห็นนางเหม่อลอย จึงขี้ตาแล้วพูดกับนางว่า
"เหตุใดท่านถึงไปหลบอยู่ที่นั่น"

หยางห้วนผ่นลมหายใจออกมา กระชับเสื้อคลุมผ้าหน้าแขนแคศอกบนร่างแล้วเดินเข้าไปหาหลื่อวี "เขายังมีสติอยู่หรือไม่"

หลื่อวีหันหน้าไปเห็นเจิ้งเยวี่จยมาเดินออกมาพอดีจึงไม่ได้พูดอะไร
เจิ้งเยวี่จยามองหยางห้วน นางสวมชุดลาลอง ใบหน้าที่ประทึนโฉมไว้เลอะเทอะเล็กน้อย มือแดงก่ำเพราะความหนาวเย็น ไม่รู้ว่ายืนอยู่ที่นี้มานานเพียงใดแล้ว

"เหตุใดถึงไม่เข้าไป"

หยางห้วนหันสิ้นศีรษะ "รอเขาหลับก่อนข้าค่อยเข้าไป"

เจิ้งเยวี่ยจยาพูดโพล่งออกไปทันที "เพราะเหตุใด"

หลี่อวี่เห็นหยางห้วนไม่ส่งเสียงก็พลันนึกอะไรขึ้นได้ จึงเอ่ยว่า
"นางเคยบอกว่าคนป่วยต้องการความเป็นส่วนตัวอะไรสักอย่าง..."

เจิ้งเยวี่ยจยาฟังคำพูดนี้ไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่ได้ซักถามอีก เธอมี
แบบล่ำตัวแล้วกล่าวกับหยางห้วน "ข้าพยายามหาทางประนีประนอม
ให้เขา แต่ถึงอย่างไรทุกคนในสำนักกิจการฝ่ายในก็เฝ้าดูการลงโทษอยู่
พวกชั้นที่หวังก็ไม่อาจผ่อนปรนให้เขามากเกินไป ทว่าบาดแผลที่ร่างกาย
รักษาได้ง่าย แม่นางหยางไม่ต้องกังวลจนเกินไป"

หยางห้วนฟังจบก็ถอยหลังไปก้าวหนึ่งประสานมือคารวะเจิ้งเยวี่ยจยา
"ขอบคุณชั้นที่ตรวจฎีกาเจิ้ง"

"มิกล้า"

หยางห้วนเหยียดกายขึ้นตรง "ชั้นที่ตรวจฎีกาเจิ้ง วันนี้เป็นเพราะอะไร
ถึงต้องทำกับเขาเช่นนี้"

เจิ้งเยวี่ยจยามองหลี่อวี่คราหนึ่ง หลี่อวี่เองก็รู้กาลเทศะจึงถอยไปอยู่
อีกด้านหนึ่ง

เจิ้งเยวี่ยจยาถึงได้บอกว่า "หาใช่เพราะเขาทำความผิด แต่เป็น
เพราะฝ่าบาททรงมองเห็นความสำคัญของเขาแล้ว"

หยางห้วนพยักหน้า "เป็นเรื่องสำนักบูรพากระมัง"

เจิ้งเยวี่ยจยาไม่ได้ปฏิเสธ "ใช่แล้ว ฝ่าบาททรงปลดข้าออกจาก
ตำแหน่งชั้นที่ผู้บัญชาการสำนักบูรพาแล้ว เวลานี้มีพระบัญชาให้สำนัก
กิจการฝ่ายในเสนอคนอื่น ความเห็นของท่านบรรพชนคิดจะเสนอหู่เซียง
แต่หลังจากเรื่องในจวนคหบดีจ้าวครั้งนั้น สภาขุนนางต้องไม่ยอมรับเขา

อย่างแน่นอน วันนี้ที่ตำหนักหยั่งหินฝ่าบาทยังไม่ได้ตัดสินพระทัยในเรื่องนี้ บางทีหลังจากนี้อาจถามความเห็นของสภาขุนนางก่อน อันที่จริงข้าเองก็กังวลเล็กน้อย ราชบัณฑิตไปก็รับรองเสนาบดีหยางก็ไม่แน่ว่าจะยอมรับ เติ้งอิง" เขาพูดจบก็หันไปมองทางด้านหลัง "วันนี้เขาได้ทำผิดต่อท่าน บรรพชนแล้ว หากครั้งนี้เขาไม่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ต่อไปภายหน้าวันเวลาของเขาในสำนักกิจการฝ่ายในก็ยากลำบากแล้ว"

หยางห้วนไม่ได้ส่งเสียง

หากเป็นอย่างที่ขันทีตรวจฎีกาแจ้งกล่าวมา เติ้งอิงไม่ได้เป็นขั้นที่ผู้บัญชาการสำนักบูรพา เช่นนั้นชีวิตของเขาต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร จะมีชีวิตที่เรียบง่ายขึ้นหรือไม่ จะสามารถหลบเลี่ยงการลงโทษที่โหดร้ายทารุณประหารชีวิตด้วยการเฉือนเนื้อเป็นพันชิ้นที่ประตู่เหมินได้หรือไม่ พอลคิดมาถึงตรงนี้นางก็รู้สึกวุ่นวายตนเองคล้ายเป็นดังคำพูดที่เหลวไหลไร้สาระของแนวคิดสูญนิยม*

แนวคิดนี้ไม่มีความหมายใดๆ อย่างแท้จริง ต่อให้บอกเติ่งอิงโดยตรงถึงจุดจบในอนาคตของเขา เวลานี้เขาก็ไม่มีทางที่จะถอยหนีแล้วนางเล่า

หยางห้วนนึกถึงคำพูดที่ตนเองเคยพูดกับหยางหลุนที่ประตูตงหว่า "ได้เท่าอย่าหลีกเลียงความระแวงสงสัย เสนอชื่อเติ่งอิงเสีย"

นางไม่รู้ว่าคำพูดที่นางพูดกับหยางหลุนจะสามารถต่อชะตาชีวิตของเติ่งอิงได้หรือไม่ แต่ในตอนนั้นนางไม่ได้นึกถึงจุดจบของเติ่งอิงแม้แต่หน่อย ยามสตริตัดสินใจมักจะเด็ดขาด กระทั่งรู้ผลที่ตามมาแล้วก็ไม่คำนึงถึง

* แนวคิดสูญนิยม (Nihilism) คือปรัชญาที่ปฏิเสธคุณค่าและการมีอยู่ของสรรพสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ วัฒนธรรม ความรู้ ศีลธรรม ศาสนา โดยมองว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดและสร้างไว้เพื่อประโยชน์ใดประโยชน์หนึ่งเท่านั้น

เจ้เจี้ยเวียจยาไม่รู้ว่านางคิดอะไรอยู่ แต่ก็ไม่ได้เอ่ยขัดจังหวะะ เพียงหันกายเตรียมจะเดินไปที่ประตูอยู่จี

หลื่อวีอยู่ทางด้านข้างเอ่ยว่า "ชั้นที่ตรวจฎีกาเจ้เจ้ ท่านอย่าเพิ่งไปที่ตัวข้า...ไม่มีอะไรทั้งสิ้น ถ้ายามกลางคืนเขาอาการไม่ดีจะทำอย่างไร"

เจ้เจี้ยเวียจยาบอกว่า "ข้าจะไปดูที่คดียาหลวง ประเดี๋ยวจะกลับมา"

หยางห่วนที่เดินตามเขามาจากทางด้านหลังบอกว่า "ให้ข้าไปเถิด ท่านกลับไปทำสำนักกิจการฝ่ายในดีกว่า วันนี้ท่านช่วยเขาเช่นนี้ หัวหน้าที่ชั้นที่เหอจะต้องถามท่านแน่นอน ท่านต้องคิดให้ดีกว่าจะรับมืออย่างไร"

เจ้เจี้ยเวียจยาเอ่ยยิ้มๆ "ข้าปรนนิบัติท่านบรรพชนมาหลายปีเพียงนี้ เรื่องของข้าเขาก็รู้ทุกอย่าง อีกทั้งข้าไม่ได้ปรนนิบัติแต่ท่านบรรพชน ข้ายังปรนนิบัติฝ่าบาทด้วย หน้าตาของพวกเขาครึ่งหนึ่งอาศัยท่านบรรพชน อีกครึ่งหนึ่งอาศัยฝ่าบาท ข้าเองก็ทำงานอยู่ในวังมาหลายปี แม่นางหยางวางใจเถิด"

ตอนเจ้เจี้ยเวียจยากับหลื่อวีช่วยใส่ยาให้ตั้งอิงอยู่ข้างใน หยางห่วนอยู่แต่ข้างนอกไม่ได้เข้าไป

ระหว่งนั้นซ่งอวินซิงก็มาหานางครึ่งหนึ่ง เห็นนางพึงอยู่หน้าประตู จึงถามว่า "เหตุใดเจ้าถึงยืนอยู่ข้างนอกเล่า"

หยางห่วนจัดเส้นผมที่ถูกลมพัดให้เรียบร้อย "ข้ากลัวว่าจะเพิ่มความวุ่นวายให้พวกเขา"

ซ่งอวินซิงถามอีก "แล้วคืนนี้เจ้าจะกลับไปที่เรือนหรือไม่"

หยางห่วนสั่นศีรษะ

"เอาเถิด" ซ่งอวินซิงไม่ได้ถามอะไรมาก เพียงส่งขวดกระเบื้องให้

หยางห้วนสองใบ "ขอตีสีแดงนี้หัวหน้าเจียงให้มา อีกขอเข้าไปถามเงินฮว่า แล้วขอแบ่งมาส่วนหนึ่ง ไม่รู้ว่าดีหรือไม่ หัวหน้าเจียงบอกว่าเรื่องของท่านบรรพชนนางไม่ขอก้าวก่าย ดังนั้นนางจึงบอกให้เจ้าสำรวจมั่ง" "

หยางห้วนพยักหน้า "ข้ารู้ เจ้าพูดถูก ต่อให้ข้าปวดใจเพียงใดก็ต้องอดทน"

ซ่งอวินซึ่งมองไปทางข้างใน "หลื่อวีอยู่ข้างในใช่หรือไม่"

หยางห้วนพยักหน้า "ขอบคุณพวกเจ้าสองพี่น้อง"

ซ่งอวินซึ่งตบ่านางเบาๆ "ขอบคุณอะไรกัน ล้วนเป็นคนน่าสงสารทั้งนั้น ข้าขอตัวไปก่อน พรุ่งนี้งานของเจ้าข้าทำแทนก็แล้วกัน พรุ่งนี้เช้าเจ้ากลับไปที่เรือนอุกกันนอนให้สบายสักคืนเถิด"

หยางห้วนมองส่งอีกฝ่ายจากไป ไม่นานนักเจิ้งเยวี่ยยกาก็เดินออกมา มือเต็มไปด้วยคราบเลือด

เจิ้งเยวี่ยยกาปิดประตูห้องแล้วกล่าวกับหยางห้วน "คนกลับไปแล้ว หลื่อวีก็ยังอยู่ข้างใน"

"เจ้าคะ"

หยางห้วนพยักหน้าแล้วค้อมกายส่งเขาจากไป

กระทั่งเขาเดินไปไกลแล้วจึงผลักประตูเบาๆ เข้มปากพลางเดินเข้าไปในห้อง

ตั้งอิงนอนคว่ำอยู่บนเตียงเสียบๆ หลื่อวีอยู่ด้านข้างบิดผ้าเช็ดหน้าอยู่ พอเห็นหยางห้วนก็ทำท่าจะเอ่ยปาก แต่นางกลับทำมือให้เสียบไว้ หลื่อวีเห็นนางนั่งลงที่ข้างเตียง เขาก็ลุกขึ้นอย่างรู้กาลเทศะ เดินออกไปแล้วปิดประตูไว้

ตั้งอิงหลับอยู่ สองมือวางคว่ำอยู่บนหมอน ศีรษะวางอยู่บนหมอน

หันหน้าออกมาทางด้านนอก

มือของเขากำอยู่น้อยๆ สั่นสะท้านเป็นระยะ

"หยางห้วน..."

ทันใดนั้นเขาก็เรียกชื่อหยางห้วนออกมาทั้งที่หลับตาอยู่ นางถึงกับตกตะลึง

"ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเป็นข้า"

"กลิ่นกายเจ้า... ข้าจำได้..."

หยางห้วนกำแขนเสื้อตนเอง ยืนขึ้นแล้วถามว่า "อยากดื่มน้ำหรือไม่"

ตั้งอิงระบายลมหายใจออกมาเบาๆ คราหนึ่ง "อย่าปรนนิบัติข้า..."

เขาพูดพลางกำมือแน่น "ข้าอยู่ในสภาพเช่นนี้... น่าเกลียดเกินไปแล้ว"

หยางห้วนรวบรวมกระโปรง นั่งยองๆ ลงไปข้างเตียงเขา เขามืออว้างทับกันบนเตียงรองปลายคางตนเองไว้ "ไม่น่าเกลียด"

ตั้งอิงไถออกมาที่หนึ่ง "ข้ารู้ตัวดี"

หยางห้วนลั่นศีรษะ "แล้วท่านรู้หรือไม่ว่าข้าอยากดูบาดแผลของท่าน อยากช่วยใส่ยาให้ท่าน แต่ข้าไม่กล้าทำเช่นนั้น"

ตั้งอิงลืมหัน "ไม่กล้าหรือ... เพราะเหตุใด"

หยางห้วนยื่นมือไปปิดปอยผมบนใบหน้าของเขาที่เปื้อกชุ่มด้วยเหงื่อเพราะความเจ็บปวด

"เพราะคนที่ข้าเห็นเป็นดั่งน้ำค้างแข็งดั่งหิมะผู้นั้นไม่ปรารถนาให้ข้าเห็นเขาในสภาพที่น่าเวทนา แม้ข้าจะไม่นับว่าเป็นคนอ่อนไหว แต่ข้าก็ไม่อยากอดฉลาดไปทำร้ายเขา ดังนั้นข้าจึงไม่กล้า..."

พูดจบนางก็เหยียดขาออก นั่งลงไปบนพื้น

"ตั้งอิง ข้ายังคงยึดมั่นในคำพูดนั้น ท่านอยากให้ข้าอยู่ใกล้ท่าน"

เพียงใด ข้าก็อยู่ใกล้ท่านเพียงนั้น ยามใดที่ท่านไม่ยากพบข้า ข้าก็จะรอท่านไม่ต้องกังวลว่าข้าจะโกรธแล้วจากไป สวรรค์รู้ว่ายามที่ข้ามาพบท่านในใจรู้สึกหวาดหวั่นเพียงใด"

เติ้งอิงฟิงนางกล่าวคำพูดนี้จบก็ค่อยๆ ยื่นมือข้างหนึ่งไปหานางตอนใกล้จะถึงข้อมือนางก็มีท่าทีคล้ายลังเลเล็กน้อย

หยางหวนก้มหน้ามองมือเขา รอคอยเงียบๆ ไม่ได้ส่งเสียง ผ่านไปครู่หนึ่งเติ้งอิงก็กุมข้อมือนางเบาๆ

"เจ้าลุกขึ้น...อย่านั่งกับพื้น พื้นเย็นไม่น้อย"

สัมผัสจากเติ้งอิงแทบทำให้หยางหวนร่างสั่นสะท้าน นางเฝ้าปากควบคุมน้ำเสียงให้สงบแล้วบอกว่า "ใช่แล้ว วันนี้อากาศเย็นมากจริงๆ ยามกลางคืนอาจมีน้ำค้างแข็งก็เป็นได้"

นางพูดพลางสูดจมูก

"ข้าขออยู่ข้างกายท่านสักพักจะได้หรือไม่"

"ได้..."

"ดียิ่งนัก"

หยางหวนพูดจบก็ถอดเสื้อคลุมแล้วก็มลงถอดถุงเท้ารองเท้าเล็กผ้าห่มนวมขึ้น เอนกายลงนอนตะแคงตรงขอบเตียง

เติ้งอิงพยายามขยับตัวเข้าไปด้านในอีกสักนิดเพื่อให้นางนอนสบายขึ้น แต่ไม่คาดคิดว่าเพียงขยับซาก็เจ็บจนแทบจะร้องออกมา

จากนั้นก็รู้สึกได้ถึงความอบอุ่นที่หัวใจ

นั่นเป็นมือของหยางหวน

นางลูบไล่ไปตามแผ่นหลังเขาเบาๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า

"ทำเช่นนี้ดีขึ้นบ้างหรือไม่" นางถามขึ้นเบาๆ

"ดีขึ้นมาก..."

เขาแทบจะไม่ว่าเพราะเหตุใดตนถึงเอ่ยคำนี้ออกมา น้ำเสียง
เร่งร้อนคล้ายกลัวว่านางจะไม่เชื่อป่านั่น

หยางหวันหลับตาลง แต่มือกลับไม่ได้หยุดเคลื่อนไหว

"ไม่ต้องกลัว พຼ່ງนี้ก็จะไม่เจ็บมากเช่นนี้แล้ว"

"หยางหวัน..."

"ท่านเรียกข้าหวันหวันก็ได้"

นางพุดจบก็ลืมตาขึ้นมองเขา เฝยรอยยิ้มอ่อนหวานละมุนละไม

"เดี๋ยง เป็นเพราะท่านยอมจับข้อมือข้า ข้าจึงกล้าแตะเนื้อต้องตัว
ท่าน"

นางพุดจบก็หยุดมือที่วางอยู่บนแผ่นหลังเดี๋ยง ลองขยับเข้าไปใกล้
เดี๋ยงอีกสักนิด

เขาร่างสั่นน้อยๆ เพราะความเจ็บปวด ทำให้ขอบผ้าห่มเสียดสีกับ
แก้มของหยางหวัน

"ถ้าท่านเจ็บมากก็บีบมือข้าเถิด"

"ไม่..." เขาสั่นศีรษะ อดทนต่อความเจ็บปวด "ถ้าวันหนึ่งโชคของ
คนเราหมดไป หลังจากนั้นย่อมมีแต่ผลกรรมแล้ว"

เขาพุดจบก็รู้สึกเจ็บขึ้นมาอีกจนนิ้วหน้า มือที่อยู่ข้างหมอนกำแล้วก็
คลายสลบกันไปเช่นนี้

หยางหวันไม่กล้าขยับตัวอีก กล่าวเสียงเบาว่า "เดิมทีข้าเข้าใจว่า
หลังจากคนของสำนักศึกษาดงจยาเหล่านั้เสียชีวิตแล้วท่านก็จะขึ้นนั่ง
ในตำแหน่งชั้นที่ผู้บัญชาการสำนักบูรพาอย่างมีเกียรติ"

"เวลานี้เป็นเช่นนี้...ก็สมควรแล้ว"

ลมหายใจออกของเต็งอิงพัดผ่านใบหน้าของหยางห้วน ความร้อนนั้น
หากเปรียบกับร่างกายของเขาแล้วดูเหมือนจะอบอุ่นกว่าเล็กน้อย

"ข้าในเวลานี้ไม่อาจช่วยเก็บกระดูกให้ท่านอาจารย์ ช่วยเก็บศพ
ให้ท่านอาจารย์โจวกับพี่น้องสกุลจ้าวได้ บุญคุณของพวกเขาข้าตอบแทน
ไม่ได้แม้แต่อย่างเดียว...ก็ถือเสียว่าเป็นการชดใช้ความผิดเถิด"

เขาพูดจบก็ไถ่อกสองที

หยางห้วนจึงช่วยตบหลังเต็งอิงเบาๆ

เมื่อต้องเผชิญกับคนที่มีบาดแผลทั่วร่างผู้นี้ นางก็รู้สึกได้ถึงความ
ขัดแย้งในสมัยราชวงศ์หมิงอย่างแท้จริง

แต่ความขัดแย้งเช่นนี้ก็มีคุณสมบัติเช่นเดียวกัน ทำให้เต็งอิง
ดำเนินตนเองทำร้ายตนเอง ทั้งยังผลักดันให้เขารับผิดชอบต่ออย่างกล้าหาญ
แม้ความขัดแย้งเช่นนี้จะทำให้เขาต้องต่อสู้ดิ้นรน ทว่าก็ทำให้เต็งอิงมีชีวิต
อยู่ต่อไปได้เช่นกัน

ยุคสมัยที่หยางห้วนกับเต็งอิงใช้ชีวิตอยู่นี้ ในเวลาเดียวกันนั้น
ทางอิตาลีกำลังประสบกับกระแสคลื่นการฟื้นฟูศิลปวิทยาการ ระบบ
ทุนนิยมกำลังแตกหน่อ แนวคิดปัจเจกชนถือกำเนิดขึ้น สิ่งที่เรียกว่า
'ฮ่อแต่กับขุนนาง' ค่อยๆ พังทลายลง อารยธรรมที่ก้าวหน้ามากขึ้นได้นำ
ความคิดของผู้คนมาสู่วิถีใหม่ นับแต่นั้นมาอารยธรรมตะวันตกเริ่มให้
ความสำคัญกับคุณค่าส่วนบุคคลโดยเน้นที่การควบคุมตนเองและ
เสรีภาพส่วนตัว ไม่มีใครเหมือนเต็งอิงที่ยื่นมือของตนเข้าไปหาโชติรวนที่
ทำร้ายเขา ทั้งยังพยายามช่วยโชติรวนและกุญแจมือของคนอื่น

สังคมศักดินากินคน แล้วอารยธรรมที่มาจากอีกยุคสมัยจะมีสังหาร
คนหรือ

หยางหวันดีใจที่ประวัติศาสตร์ดำเนินเป็นเส้นตรง ไม่มีใครสามารถย้อนเวลากลับมาได้เช่นนั้น และไม่มีใครสามารถล่วงรู้อนาคตล่วงหน้าได้ ผู้คนต่างใช้ชีวิตอยู่ในความสมดุลของปัจจุบัน ดังนั้นจึงไม่รู้สึกรำลึกว่าตนคือคนที่ถูกกลืนแห่งประวัติศาสตร์ที่หมุนไปข้างหน้าบดขยี้จนตาย

ด้วยเหตุนี้หยางหวันจึงตัดสินใจที่จะเคารพตัวเอง

"ใช่แล้ว พวกเขาเห็นท่านเป็นเช่นนั้นยังจะตำหนิต่านได้อย่างไร"

พุดจบนางก็ขยับมือให้ช้าลง "ยังเจ็บหรือไม่"

เต็งอิงหลับตาพลงสายหน้าน้อยๆ

"ไม่เจ็บ"

หยางหวันเฝ้าปากแล้วกล่าวออกมาประโยคหนึ่ง "ภายหน้าคนเหล่านั้นจะต้องถูกลงโทษ"

เต็งอิงกำมือแน่น "เจ้ากำลังพูดอะไร..."

"ความหมายตรงตามตัวอักษร" หยางหวันพุดพลงมองตาเต็งอิง "ข้าอยากบอกท่านว่า..." นางเคลื่อนไหวมือช้าลง ย่อยยอระกะทฤษฎีที่แข็งแกร่งในสมองของตนแล้วเอ่ยออกมาอีกครั้ง "เรื่องย่อมพัฒนาไปในทิศทางที่ดีเสมอ แต่ระหว่างนี้บางครั้งก็มีอุปสรรคขัดขวางครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ท่านต้องเชื่อว่าบาดแผลที่ท่านเคยได้รับ ความผิดที่ท่านเคยถูกกล่าวหา ก็จะค่อยๆ ผ่านพ้นไป และเรื่องที่ท่านเคยทำต่อไปจะต้องมีคนเข้าใจ ส่วนคนเหล่านั้น การลงโทษในเวลานี้ รวมถึงการโจมตีทั้งจวาและตัวอักษรในวันข้างหน้าย่อมไม่ต่างกัน พวกเขาไม่อาจหนีพ้นไปได้"

เต็งอิงนิ่งเงียบไปชั่วขณะ ยิ้มแล้วพูดว่า "เจ้ากำลังพูดอะไร... ที่ข้าไม่ค่อยเข้าใจอีกแล้ว"

"เช่นนั้นท่านก็ไม่จำเป็นต้องไปคิด ท่านนอนหลับให้สบายสักตื่น หากเจ็บ

หรือหิวน้ำก็เรียกข้า"

นางพุดจบก็นอนกายขึ้นเปาเทียนบนโต๊ะให้ดับลง

สายลมในฤดูใบไม้ร่วงเหนือน้ำป้องกันวังพัดทั้งคืน หยางห้วน
ขดร่างของตนฟังเสียงเล็กเสียงน้อยต่างๆ ในยามค่ำคืนเพียงลำพัง

ตั้งอึ้งนอนคิดว่าอยู่ข้างกายนาง อาจเพราะอ่อนเพลียและมีไข้สูง
เพราะบาดแผล เขาดูเหมือนหลับสนิทยิ่ง เลื้อยตัวกลางบนร่างที่สวมเพื่อ
ปกปิดบาดแผลบางราวกับปีกจิ้งจอกที่ปกคลุมไปด้วยน้ำค้างแข็งและหิมะ

หยางห้วนฟังเสียงใบไม้ที่นอกหน้าต่างก็นึกขึ้นได้ว่าในสมัยราชวงศ์ซ่ง
มีกวีผู้หนึ่งชื่อเหมาฟาง ชอบเขียนบทกวีเกี่ยวกับฤดูใบไม้ร่วง

ในบรรดาบทกวีเหล่านั้น บทกวี 'เรือที่ล่องไปยามราตรี' มีถ้อยคำ
ประโยคหนึ่งเขียนไว้ว่า 'เสียงฤดูใบไม้ร่วงหลายเสียงแทรกเข้ามาในความฝัน
อันแสนสั้น'

เมื่อก่อนหยางห้วนไม่รู้สึกล้อถ้อยคำประโยคนี้เพราะงดงามสักเท่าไร
แต่มาบัดนี้นางนอนอยู่ข้างหน้าต่างในห้องพักของตั้งอึ้ง ทันใดนั้น
ก็ถูกถ้อยคำโบราณที่แฝงความโรแมนติกนี้ทำให้ประทับใจ

"เสียงฤดูใบไม้ร่วงหลายเสียงแทรกเข้ามาในความฝันอันแสนสั้น"

หยางห้วนพิมพ์บทกวีประโยคนี้เบาๆ แต่ชั่วขณะนั้นกลับคิดไม่ออก
ว่าประโยคถัดไปคืออะไร

หลังจากพยายามครุ่นคิดแต่ก็คิดไม่ออก นางก็อดยิ้มนะตนเอง
ไม่ได้ แม้ปากหลับตาลง

ในความมืดมิดตั้งอึ้งท่องประโยคถัดไปออกมา แต่เพียงขยับ
ริมฝีปากไม่ได้เปล่งเสียง

"เมื่อดนหอยดต้องใบกล้วยได้ชายคา"

เสียงฤดูใบไม้ร่วงหลายเสียงแทรกเข้ามาในความฝันอันแสนสั้น
เมื่อดมหายใจต้องใบกล้วยใต้ชายคา

ฤดูใบไม้ร่วงของปีนั้นผ่านไปค่อนข้างเร็วจริงๆ

เป็นอย่างที่ใจเยียวยาคิด หลังจากโจวจนซานเสียชีวิตได้เจ็ดวัน
ฮ่องเต้ก็เสด็จไปที่ห้องทำงานของสภาขุนนาง

วันนั้นในเมืองหลวงทุกหนแห่งเต็มไปด้วยการเซ็นไหว้บนท้องถนน
ถ้ากระดาษปลิ่วไปทั่วดูจะมีเชื้อ

บนถนนในตรอกชอกชอยไม่ว่าใครก็สับสนว่าโลงนั้นจะผ่านไปหรือไม่
ก็จะได้ยินเสียงเซ็นไหว้ด้วยความโศกเศร้าอาดูร

ช่วงขณะนั้นเมืองหลวงเต็มไปด้วยผู้คนสวมใส่ชุดไว้ทุกข์

ตอนแรกกองเงินผู้เหนือสั่งห้ามการเซ็นไหว้บนท้องถนน ทั้งยัง
จับกุมผู้นำการเซ็นไหว้ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าจะมีคำสั่งลับจากฮ่องเต้ให้
หยุดมือฮ่องเต้ดำหนิใจงั่วที่ดำหนียิ่งขึ้นอย่างรุนแรง และลงโทษเขา
ให้คุกเข่าที่ประตูไท่เหอเป็นเวลาหนึ่งวัน

ตอนหยางหลุนกับไป๋อวี๋หยางเดินผ่านประตูไท่เหอก็เห็นจางลั่วถูก
คนขององครักษ์เสื้อแพรคุมตัวกวาดร่างให้คุกเข่าที่หน้าประตูไท่เหอพอดี

ไป๋อวี๋หยางบอกว่า "คดีที่น่าอนาถเพียงนี้ แด่ลงโทษให้คุกเข่าเท่านั้น
ทั้งยังตั้งใจให้เขาคุกเข่าอยู่ที่นั่นในเวลาเช่นนี้ ทำท่าทำทางให้สภาขุนนางดู
หึ..."

หยางหลุนมองจางลั่วคราหนึ่งแล้วหันมากล่าวกับไป๋อวี๋หยาง
"ฝ่าบาทยังต้องทรงใช้เขา"

ไป๋อวี๋หยางเดินพลางทอดถอนใจ "ราชบัณฑิตจางคนที่ออกจะดี

เกินไปเช่นนั้น เหตุใดถึงให้กำเนิดขุนนางเมืองนรกออกมาคนหนึ่ง"

หยางหลุนไม่ได้กล่าวต่อคำพูดนี้ เพียงเดินตรงไปที่ห้องทำงานของ
สภาขุนนาง

เมื่อทั้งสองเดินมาถึงห้องทำงานของสภาขุนนางก็เห็นทหารนำหน้า
ขบวนเสด็จของฮ่องเต้หยุดอยู่ที่ประตูฮู่จี

เจิ้งเยวี่จย่ายืนอยู่หน้าทหารนำหน้าขบวนเสด็จ เห็นทั้งสองคน
เดินมาก็ประสานมือทำความเคารพ

"ได้เท่าทั้งสอง"

ไปอีวีหยางมองห้องทำงานคราหนึ่งแล้วถามเสียงต่ำ "ฝ่าบาทเสด็จ
มาแล้วหรือยัง"

"มาแล้วขอรับ"

หยางหลุนถาม "หัวหน้าชั้นที่เหอเล่า"

"ปรณนิบัติฝ่าบาทอยู่ข้างในขอรับ" เขาพูดจบก็เบี่ยงกายเปิดทางให้
"เจี๋ยได้เท่าทั้งสอง"

หยางหลุนกับไปอีวีหยางก็ไม่กล้าชักช้า เดินเข้าไปในห้องทำงาน
ด้วยกัน เพิ่งจะเข้าประตูยังไม่ทันได้ทำความเคารพตามธรรมเนียมฮ่องเต้
กับขุนนางก็ได้ยินฮ่องเต้เงินหนึ่งเอ่ย์ขึ้น

"คนผู้นี้แม้จะเป็นบุตรหลานของขุนนางผู้กระทำความผิด แต่ในเมื่อ
ได้รับการลงทัณฑ์แล้ว อยู่ในการควบคุมของสำนักกิจการฝ่ายใน เราก็
เห็นว่าไม่มีอะไรให้ตำหนิต่อว่า"

พูดจบก็ยกมือให้พวกหยางหลุน แสดงเจตนาให้ทั้งสองลุกขึ้น

ไปอีวีหยางและหยางหลุนไม่ได้พูดอะไร เหลือเสียนอยู่ข้างกาย
ฮ่องเต้พลางปรณนิบัติรินชา กวาดสายตามองไปหน้าฮ่องเต้คราหนึ่ง

ไม่ได้ส่งเสียงเช่นกัน

เดิมเขาคิดจะใช้อำนาจบีบบังคับตั้งอิงให้ถอนตัว ทว่าหลังจาก
โบายไปยกหนึ่ง ตั้งอิงกลับเพียงตอบกลับมาว่า 'ไม่มีอะไรจะพูด'

แม้ตั้งอิงจะเจียมเนื้อเจียมตนโอนอ่อนผ่อนตามตลอดมา ต่อให้
ถูกกลโกงก็ยังให้ความร่วมมือ กระทั่งตอนลงจากเตียงได้แล้วยังมา
ขออภัยยอมรับผิดชอบต่อเหตุที่เสียหน้าที่สำนักกิจการฝ่ายในด้วยตนเอง แต่
เหตุที่เสียรู้ตัวว่าตั้งอิงไม่ยินยอม และเป็นไปไม่ได้ที่อีกฝ่ายจะเต็มใจ
มาเป็นบุตรหลานของเขา

แต่เขาปรนนิบัติฮ่องเต้มานานหลายปี รู้ดีว่าฮ่องเต้ศึกษาวิธีการ
คานอำนาจมาอย่างลึกซึ้ง และการสนทนากับตั้งอิงที่ตำหนักยังขึ้น
ในครั้งนั้นได้เผยเจตนาออกมาสามส่วนแล้ว ตัวเขาเองไม่อาจพูดอะไรได้อีก
หาไม่ก็จะเป็นการผลักดันให้เจตนาสามส่วนนี้กลายเป็นแปดเก้าส่วน

วันนี้ฮ่องเต้เงินหนึ่งมาสอบถามสภาพขุนนาง กล่าวไปแล้วสำหรับเขา
กลับเป็นเรื่องดี

ครั้นแล้วเขาก็กวาดตามองไปที่จางจงคราหนึ่ง

จางจงที่อยู่ข้างหลังไปส่วนเห็นสายตาคมกริบนั้นก็โอบเอวๆ จากนั้นก็
ก้าวมาข้างหน้าแล้วกล่าวกับฮ่องเต้เงินหนึ่ง

"สิ่งที่ฝ่าบาทตรัสมากระหม่อมเห็นด้วยอย่างยิ่ง ตั้งอิงถูกสังหาร
ล้างตระกูลไปแล้ว เหลือเพียงชีวิตของตั้งอิง แต่ฝ่าบาทก็ได้ทรงเมตตา
แล้ว กระหม่อมเป็นห่วงว่า...เขาจะไม่ซื่อสัตย์"

"ไม่ซื่อสัตย์อันใด"

ไป่อวีหยางหนึ่งตากระตุก คนถามคือหยางหลุนที่ยืนอยู่ข้างกายเขา
จางจงถูกย่อนอย่างแข็งกร้าวเช่นนั้น ชั่วขณะนั้นก็ไม่รู้จะพูดต่อไป

อย่างไร "นี่..."

หยางหลุนไม่ได้มองเขา หันกายไปทางฮ่องเต้เงินหนึ่ง "คนผู้นั้น เป็นบ่าวของราชสำนักฝ่ายในแล้ว ถูกควบคุมด้วย 'โอรสฝ่ายในของ ปฐมฮ่องเต้' หากยังกล้ามีใจเป็นอื่น เช่นนั้นได้เท้าจางนำโอรสฝ่ายในที่ คักดีสิทธิ์ของราชสำนักเราไปไว้ที่ใด นำอำนาจของฝ่าบาทไปไว้ที่ใด อีกทั้ง คนผู้นั้นยังแบกรับความผิดสร้างตำหนักไทเหอ ทำงานอย่างขยันขันแข็ง เป็นเวลาครึ่งปีโดยไม่ได้ทำอะไรผิดพลาด เขาไม่ซื่อสัตย์อย่างไรหรือ"

"หยางหลุน!" ไปฮ้วนเรียกเขาเสียงดัง "ไม่อาจเสียมารยาทเบื้อง พระพักตร์"

ฮ่องเต้เงินหนึ่งยกมือห้ามปรามไปฮ้วน "ให้เขาพูด"

หยางหลุนประสานมือคารวะ "กระหม่อมเข้าใจ เดี๋ยวจึงถูกลงโทษ เพราะบิดาของเขาทำความผิดร้ายแรงยิ่ง บุตรหลานชนรุ่นหลังล้วน ไม่อาจให้อภัยได้ แต่ความประพฤติและคุณธรรมของเขากะหม่อม นับว่าเข้าใจ ฝ่าบาททรงก่อตั้งสำนักบูรพาขึ้นมาเพื่อป้องกันภัยพิบัติ ความวุ่นวายในเมืองหลวง ฟังเสียงของขุนนางและเสียงราษฎรในใต้หล้า ถ้าคนผู้นั้นมีนิสัยขลาดกลัวสติปัญญาธรรมดาจะช่วยฟังเสียงให้ฝ่าบาท ได้อย่างไร"

คำว่า 'มีนิสัยขลาดกลัวสติปัญญาธรรมดา' ในคำพูดของเขาได้ยื่น ไปถึงหูเสียงโดยตรง ขณะที่มือของเหออี้เสียนสั่นสะท้าน เกือบจะทำ น้ำชาหกออกมา

ฮ่องเต้เงินหนึ่งหัวเราะ "คำพูดนี้ของรองเสนาบดีหยางพูดได้ชัดเจนยิ่ง ราชบัณฑิตไปคิดเห็นเช่นไร"

ไปฮ้วนตอบว่า "กระหม่อมขอพระทัยฝ่าบาทที่ทรงถามความเห็น

คนผู้นั้นแต่ก่อนเป็นศิษย์ของกระหม่อม แต่เขามีบาปหนักหนาถึง กระหม่อม ไม่กล้าพูดอะไรเพื่อเขามากนัก เขาได้รับพระเมตตาจากฝ่าบาทถึงเพียงนี้ ถ้ายังไม่ซื่อสัตย์อีกเกรงว่าสวรรค์คงไม่ให้อภัย กระหม่อมแก่ชราแล้ว ยามควบคุมหน่วยงานนอกสภาขุนนางเรี่ยวแรงก็ไม่เป็นใจ ถ้ามีคนสามารถ เป็นอย่างพี่รองเสนาบดีหยางกล่าว ช่วยรับฟังเสียงขุนนางและเสียงราษฎร แทนฝ่าบาท ทำให้พระเมตตาและคุณธรรมของฝ่าบาทเป็นที่ประจักษ์ กระหม่อมก็เห็นด้วย แต่...ถ้าฝ่าบาทถามความเห็นของกระหม่อม กระหม่อมจะไม่เสนอชื่อคนผู้นั้นเด็ดขาด..."

เขาพูดจบก็รู้สึกแน่นหน้าอก ลมหายใจหอบกระชั้น เกาะโตะ พลางไอและหอบไม่หยุด

ฮ่องเต้ประทับอยู่ที่นั่นด้วย ทำให้ไปอื้อหยางกับหยางหลุนต่างไม่กล้า เข้าไปประคอง

ไปส่วนค่อยๆ ผ่อนลมหายใจอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงกล่าวต่อ "ฝ่าบาท กระหม่อมไม่สามารถอยู่ในราชสำนักเดียวกับบุตรหลานของเติ้งอี้ได้"

ฮ่องเต้ฟังคำพูดของเขาจบก็ลุกขึ้นมาประคองเขาด้วยตนเอง "ราชบัณฑิตไปกล่าวเกินไปแล้ว สำนักบูรพามีหน้าที่ช่วยเราดูแลควบคุม ตรวจตรา เราจะไม่ให้อำนาจในการลงโทษคุมขังแก่เขา เขาเองก็ไม่คู่ควร กับการสอบสวนเหล่าขุนนาง"

ไปส่วนถอยจากฮ่องเต้แล้วค้อมกายบอกว่า "กระหม่อมกังวล ทั้งยัง ไร้คำพูดจะกล่าวพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้เห็นเขาเป็นเช่นนั้นก็ได้พูดอะไรอีก สะบัดแขนเสื้อเดินไปยัง ข้างประตู "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเรื่องนี้ก็ตกลงตามนี้เถิด หยางหลุน"

"กระหม่อมอยู่พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ขึ้นไปที่เขา "พระราชโองการนี้เจ้ามาวาง ฉวยโอกาสที่วันนี้
เราอยู่ที่นี้ก็อนุมัติที่นี้เสีย"

"พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้พยักหน้าน้อยๆ ยื่นมือไปยกถ้วยชา เหลือเสียนรีบช่วยประคอง
ถ้วยชาให้ฮ่องเต้

ฮ่องเต้รับถ้วยชามาดื่มคำหนึ่งแล้วเงยหน้าขึ้นมองสี่ล้นท้องฟ้า
"ยามใดแล้ว"

เหลอฮี้เสียนบอกว่า "ยามอยู่แล้วพะยะค่ะ"

"ไปบอกให้จางลั่วลุกขึ้นได้ ส่วนพวกเจ้าก็ออกไปเถิด"

"พะยะค่ะ..."

ชั่วขณะนั้นในห้องทำงานไม่มีเสียงคนแล้ว

ฮ่องเต้ถือถ้วยชาเดินมายังข้างกายหยางหลุนที่กำลังก้มหน้า
ร่างพระราชโองการอยู่ที่โต๊ะ มองตัวอักษรบนกระดาษแล้วเอ่ยขึ้น

"คดีสำนักศึกษาถงจยามาถึงขั้นนี้ทำให้เราปวดใจยิ่ง แค้นใจ
ปัญญาชนเหล่านี้ที่ปากบั่นปากเพียรรำเรียนมานับสิบปี แต่กลับไม่รู้จัก
ฮ่องเต้กับขุนนาง นำเสียดายที่พวกเขาอายุยังน้อย โลหิตร้อนระอุหลังผิที่
ไม่รู้ว่าคุณผู้ใดปลุกปั่นถึงได้โง่เขลาเพียงนี้"

ตอนฮ่องเต้เอ่ยคำพูดนี้ได้กวาดสายตาไปที่จางจงกับไปฮ่วน

จางจงรีบคุกเข่าลงแล้วบอกว่า "กระหม่อมประหวัดใจยิ่งพะยะค่ะ"

หยางหลุนไม่ได้ยินไปฮ่วนส่งเสียงก็หยุดพู่กันชำเลื่องมองไปที่
อาจารย์ของตน

ไปฮ่วนสบตาเขาคราหนึ่งแล้วละสายตาไป จากนั้นก็เกาะโต๊ะ
คุกเข่าลง "กระหม่อมมีความผิดไม่สมควรให้อภัย"

ฮ่องเต้แสดงท่าทีให้เหออี้เสียนประคองคนทั้งสองขึ้นมา "พวกท่านสองคนควบคุมสภาขุนนาง นับเป็นขุนนางผู้เป็นเสาหลัก เราไม่มีเจตนาจะดึงขุนนางทั้งสองท่านมาพัวพัน คดีสำนักศึกษาถงจยาาก็ให้ยุติแต่เพียงเท่านี้ เราจะไม่ให้กองเงินผู้เหนือไต่สวนจับกุมอีก ปีนี้ใกล้จะสิ้นสุดลงแล้วฤดูใบไม้ผลิปีหน้าออกนโยบายใหม่ ต้องฉวยโอกาสที่ร่างกายของเรายังคงแข็งแรงหรือกับพวกท่านอีก"

รัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสอง ปลายเดือนสิบเอ็ด

ฮ่องเต้เงินหนึ่งได้ปรับเปลี่ยนสำนักบูรพาเสียใหม่ท่ามกลางการโจมตีทั้งวาจาและตัวอักษรจากพรรคตงหลิน เติ้งอิงในวัยยี่สิบสี่ปีได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งขั้นที่ผู้บัญชาการสำนักบูรพา

บันทึกที่หยางห้วนเขียนเอาไว้ในที่สุดก็ผ่านพ้นเรื่องคดีสังหารโหดถงจยาแล้ว

นางใช้เวลาสองสามวันในช่วงปลายเดือนที่งานน้อยเก็บตัวอยู่ในห้องสะสมประวัติศาสตร์ช่วงก่อนหลังรัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสองอย่างจริงจัง

เริ่มจากสามตุลาการตรวจสอบคดีทุจริตโรงกระบือ เติ้งอิงเข้ารับการไต่สวนที่กรมอาญา จากนั้นจางจั้นซุนก็เข้ามาแบกรับความผิดแทนและถูกสำนักกิจการฝ่ายในสังหาร ทำให้เกิดความไม่สงบขึ้นในหมู่ขุนนางฝ่ายพลเรือน เพื่อจะระงับความวุ่นวายภายในราชสำนักครั้งนี้ ภายใต้การแสดงท่าทีให้รู้เป็นนัยของเหออี้เสียน หัวหน้าขั้นที่ผู้ควบคุมสำนักกิจการฝ่ายใน จางลั่วได้สังหารศิษย์อาจารย์ของสำนักศึกษาถงจยาแปดสิบกว่าคนอย่างเหี้ยมโหด สุดท้ายกลับถูกฮ่องเต้หวาดระแวง จึงตั้งสำนักบูรพาขึ้นเพื่อตรวจสอบกองเงินผู้เหนืออีกที

ห่วงโซ่แต่ละห่วงนี้ค่อยๆ เติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปในงานวิจัยด้านประวัติศาสตร์ยุคปัจจุบัน ทั้งยังทำให้ช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนในรัชกาลเงินหนึ่งปีที่สิบสองซึ่งดูเหมือนสะอาดสะอ้านไม่มีอะไรอาบย้อมไปด้วย 'หมึกขุ่นและสีส้น'*

หยางห้วนวางพู่กัน นั่งวาดคลึงดวงตาที่แห้งผากอยู่ภายใต้โคมไฟ ปิดสมุดบันทึกลุกขึ้นเดินไปที่ข้างหน้าต่าง

วันนี้หิมะกำลังตก แต่เกล็ดหิมะละเอียดราวกับผงแป้ง เพียงเกาะอยู่บนกิ่งสนเป็นชั้นบางๆ ชั้นหนึ่ง

ทันใดนั้นเองหลี่อวี้ก็โผล่ศีรษะขึ้นมาจากหน้าต่าง "นี่!"

หยางห้วนสะดุ้ง เกือบจะปิดหน้าต่างเข้ามา

"เด็กน้อยเปิดกันคนนี่นี่ อยากตายหรือ"

หลี่อวี้หอบถ่านมาแข่งหนึ่ง "ท่านเบาเสียงลงหน่อยเถิด ข้าเอาจองดี มาส่งให้ท่าน"

หยางห้วนก้มหน้ามองถ่านในแข่ง เห็นเป็นถ่านไม้ที่ไม่เลว "เจ้าไปสร้างความลำบากใจให้หัวหน้าเงินอีกแล้วหรือ ในวังยังไม่ได้แจกจ่าย ถ่านให้คนในวังด้วยซ้ำ"

หลี่อวี้เบ้าปาก "ท่านคิดอะไรกัน ที่อื่นยังไม่มีก็จริงอยู่ แต่สำนักกิจการฝ่ายในจะไม่มีได้หรือ ชั้นที่ตรวจฎีกาหลายคนต่างได้รับแล้ว เชนี่นี้เป็นของตั้งอิง...ไม่ใช่ ดูปากข้าเถิด เชนี่นี้เป็นของผู้บัญชาการตั้งของเรา ข้าไปรับที่หน่วยถ่านฟืนด้วยตนเอง แต่เขาไม่รับไว้ บอกให้ส่งมาให้ท่านทั้งหมด"

หยางห้วนกระซิบเลื้อ "ข้าก็ไม่ได้กลัวหนาว ให้ข้าเพื่ออันใด

* หมึกขุ่นและสีส้น หมายถึงการบรรยายอย่างเข้มข้นได้วรรณคดี

บาดแผลของเขายังไม่หายดีมิใช่หรือ"

หลื่อวีถอนหายใจ "เรื่องนี้ก็จริง ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นชั้นที่ตรวจฎีกา ก็คือคนที่อยู่เบื้องพระพักตร์ฝ่าบาท ต่อให้บาดแผลไม่หายอย่างไรก็ต้อง दिनรลุกขึ้น ข้าว่าอาการบาดเจ็บของเขาคงรักษาได้ยาก"

หยางห้วนไม่ได้เอ่ยต่อ เห็นเขาหนาวจนร่างสั่นก็บอกว่า "เจ้าจะเข้ามานั่งสักครู่หรือไม่ ข้าจะรินชาร้อนให้เจ้าสักถ้วย"

หลื่อวีกำลังจะพยักหน้า แต่พลันก็อะไรขึ้นได้ ยังคงยืนอยู่ได้ หน้าต่างบอกว่า "ข้าไม่กล้า พวกท่านนางข้าหลวงของกองงานพิธีการล้วนเป็น เทพธิดาบนสรวงสวรรค์ ห้องของพวกท่านคือตำหนักเทพธิดา ร่างกายที่ต่ำต้อยของข้าหากเหยียบย่ำเข้าไปในสถานที่ของท่าน อวี๋หวงต้าตี้* จะต้องลดทอนอายุขัยของข้าเป็นแน่"

หยางห้วนกล่าวอย่างอับจนปัญญา "เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไร ที่นี่ก็เป็นห้องของพี่สาวเจ้าเช่นกัน"

หลื่อวีแบ่ปากพลางบอกว่า "ก็ใช่ แต่ข้าเป็นเพียงกองจูลจะระ ส่วนพี่สาวข้าเป็นเทพธิดา"

หยางห้วนฟังคำพูดนี้จับก็พลันนึกถึงคำพูดที่เต็งอิงเคยพูดไว้ จึงอดนิ่งเงียบไปไม่ได้

หลื่อวีเห็นนางไม่ส่งเสียงจึงถามหยิ่งเชิง "ท่านเป็นอะไรไป"

"ไม่มีอะไร" หยางห้วนก้มหน้าปิดบังความรู้สึกของตนเองไว้ "เต็งอิงยังพำนักอยู่ที่นั่นหรือไม่ ก่อนหน้านั้นข้าได้ยินคนของสำนักกิจการฝ่ายในบอกว่าเขาต้องย้ายออกมา"

หลื่อวีพยักหน้า "ใช่ เดิมทีบอกว่าต้องย้ายไปที่เรือนพักทางประตู

* อวี๋หวงต้าตี้ หรือเง็กเทียนฮ่องเต้ คือเทพเจ้าผู้ปกครองสวรรค์ตามความเชื่อของเต๋า เป็นผู้ดูแลทั้งแดนสวรรค์ โลกมนุษย์ และเมืองบาดาล

ทิศเหนือของตำหนักหยั่งหิน แต่เขาบอกว่าพื้นที่บริเวณนั้นทั้งหมดวันหน้า
ต้องรื้อทิ้งเพื่อวางอ่างมณฑล ดังนั้นเขาจึงยังอยู่ที่ด้านข้างคลังขนสง แต่
ท่านก็อย่าใจร้อน จะว่าไปขันที่ตรวฏฐิกาคนใดไม่มีเรือนอยู่ข้างนอกบ้าง
ถึงเขาจะยังเก็บเงินทองไม่ได้ แต่นายท่านทั้งหลายที่อยู่ข้างนอกก็
แย่งชิงกันที่จะมอบให้ ยากจนได้อีกไม่นานแน่นอน จริงด้วย หลายวันนี้
เหตุใดท่านถึงไม่ไปเยี่ยมเขาเล่า"

หยางห้วนหมุนข้อมือที่เมื่อยเล็กน้อยของตน

พอใกล้สิ้นปีการเช่นไหว้พิธีมณฑลในส่วนต่างๆ ของราชสำนักฝ่ายใน
มีมากมาย บรรดานายหญิงตราตั้งข้างนอกก็เข้าวังมาถวายพระพรของเฮา
กับหญิงเฝ้าและสนมชายาคนอื่นๆ อยู่เสมอ หยางห้วนกับซ่งอวิ้นซึ่ง
ไม่มีเวลาร่วมมาหลายวันแล้ว

"ปลายปีแล้ว กองงานพิธีการมีงานยุ่ง"

"อ้อ" หลี่อวิ้นเลอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยอีกว่า "จะว่าไป...เขาก็แปลกยิ่ง
สำนักศึกษาฝ่ายในเลือกขันทีน้อยอายุสิบสองสิบสามปีสองคนให้ติดตาม
คอยปรนนิบัติเขา แต่เขากลับไม่ให้ขันทีน้อยเหล่านั้นทำงาน เวลา
นี้ร่างกายดีขึ้นบ้างแล้ว วันก่อนอากาศปลอดโปร่ง เขายังลงแข่งผ้าห่ม
ด้วยตนเองอีกด้วย"

หยางห้วนยิ้มพลางบอกว่า "เจ้าพูดเช่นนี้คิดจะให้เข้าไปช่วยเขาหรือ"

หลี่อวิ้นรีบเอ่ยขึ้น "ข้ามึนกลัว ข้าต้องไปเข้าเฝ้าแล้ว ข้าจะวางถ่านไว้
ที่เชิงกำแพงให้ท่าน อย่าลืมรีบยกเข้าไปเล่า หากถูกละของหิมะแล้ว
จะจุดไฟยาก"

พูดจบเขาก็หุดคอเดินร่างสั่นเทาเข้าไปอยู่ท่ามกลางหิมะแล้ว

หยางห้วนปิดหน้าต่างไปลากถ่านเข่งนั้นเข้ามาในห้องแล้วหันกาย

ไปล้างมือ

น้ำที่เย็นเฉียบทิ่มแทงกระดูกนางจนเจ็บ นางรีบเก็บมือกลับมา
นึกถึงเรื่องที่หลือว์บอกว่าตั้งใจลงแป้งผ้าห่มด้วยตนเองก็อดแหม่นปาก
ไม่ได้

นางเงยหน้าขึ้นมองไปที่นอกหน้าต่างอีกครั้งครา หิมะคล้ายทราย
ละเอียดปิดฟ้าคลุมแผ่นดิน

อากาศหนาวเพียงนี้ ไม่พุดถึงบาดเจ็บจากการถูกโบย แผลเก่าที่
ข้อเท้าเขาก็คงจะอาการไม่ค่อยดีนัก

หยางหวนคิดแล้วก็เข้าไปสวมเสื้อคลุมบุขนสัตว์ตัวหนึ่ง สอดเตา
อุ่นมือของตนไว้ จากนั้นก็ปิดประตูออกจากเรือนอยู่

นางไปที่คัลงยาหลวงก่อนเป็นที่แรก

หมอลหลวงเผิงบอกหยางหวนว่านับตั้งแต่นางเรียกตั้งใจให้มา
ตรวจบาดแผลที่ข้อเท้า หลังจากนั้นเขาก็มาเอายารักษาบาดแผลที่ข้อเท้า
ที่คัลงยาหลวงอย่างเชื่อฟังทุกเดือน หยางหวนจึงถามขึ้น

"แล้วของเดือนหน้ามารับไปแล้วหรือยัง"

หมอลหลวงเผิงถามขึ้นที่น้อย "ยาที่เก็บไว้ให้ตั้งใจยังอยู่หรือไม่"

ขันทีน้อยรีบตอบว่า "ยังอยู่ขอรับ ผู้บัญชาการตั้งใจยังไม่ได้มารับ"

หยางหวนบอก "เช่นนั้นก็ให้ข้าเถิด"

หมอลหลวงเผิงยิ้มพลางพยักหน้า "ในยานั้นข้าได้เพิ่มไปจื่อ* เข้าไป
อีกอย่างหนึ่ง ท่านเองก็เตือนเขาด้วยว่าต้องเคียวยาให้นานกว่าเดิม
อีกครั้งชั่วยาม"

หยางหวนรับมาพลากรับคำ "เจ้าคะ ขอขอบคุณท่านมากจริงๆ"

* ไปจื่อ หรือโกฐสอ (Angelica dahurica) เป็นพืชสมุนไพรของจีน มีสรรพคุณช่วยลดอาการปวดบวมของ
บาดแผล แก้พิษแผลฝีหนอง

观鹤笔记 2
Guan He Bi Ji 2

ลำนำนุหรงเคียงกระเรียน 2
ทอวี้เต็ง เขียน
พริกหอม แปล

จำนวน 360 หน้า
ราคา 429 บาท

Published originally under the title of 《观鹤笔记》 (Guan He Bi Ji) Vol.02
Author © 她与灯 (Ta Yu Deng)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3396-8

ภาพประกอบ 茵蒔织花
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

จากคนที่ศึกษาประวัติศาสตร์...
สู่คนที่เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์!

ท่ามกลางการต่อสู้แย่งชิงอำนาจในราชสำนัก
'เติ้งอิง' ได้รับตำแหน่งผู้บัญชาการสำนักบูรพา
ตำแหน่งที่ทรงเกียรติ... แต่เต็มไปด้วยอันตราย

'หยางห้วน' ซึ่งเคยคิดว่าตนเองเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์
กลับต้องเผชิญกับความโหดร้ายใน 'คดีเรือนเชอจวี'

นางกลายเป็นผู้ต้องสงสัยและถูกคุกคามโดยไร้ความผิด
เมื่อเสี้ยวผาดลงบนร่างของนาง
ความเจ็บปวดก็ผาดลงในหัวใจของเธอกับ

ขณะที่เติ้งอิงอุ้มร่างบอบช้ำของนางกลับตำหนัก
ด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิด...
นั่นคือจุดเปลี่ยนที่ทำให้หยางห้วนตระหนักว่า
นางไม่อาจยืนดูประวัติศาสตร์ทำร้ายคนที่นางรักได้อีกต่อไป

หยางห้วนจึงคิดจะเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ด้วยมือตน
กว่า... ความรักของนางกับเติ้งอิง
จะเป็นพลังที่ช่วยต้านทานโชคชะตาที่มืดมน
หรือจะเป็นเพียงความหวังที่ต้องแลกด้วยน้ำตา

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูแลลูกค้าด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก
ISBN 978-616-06-3396-8

ราคา 429 บาท